

сѣвернитѣ мѣста, сж главната храна на елена. Той ги намира даже подъ дебелия снѣгъ, като разрови съ якитѣ си копита. Еленътъ обича да гризе кората на тамкашнитѣ дървета и да яде зеленитѣ имъ клончета.

Лѣтѣ еленитѣ се прѣселватъ по къмъ югъ изъ гористи мѣста, да се запазятъ отъ лоши овади и комари. Есенъ тѣ пакъ се връщатъ на сѣверъ. Когато пѣтува стадо елени, най-напрѣдъ вървятъ женскитѣ съ малкитѣ еленчета, а послѣ — мъжкитѣ елени. Ако имъ се изпрѣчи рѣка, тѣ лесно я прѣплуватъ.

Млѣкото на елена е тлъсто и дава много масло, което не е вкусно. Затова отъ млѣкото правятъ най-много сирене. Месото на елена е вкусно и хранително. Отъ рогата на елена правятъ ножове, лѣжици, игли, а отъ кожата — облѣкло.

Сѣвернитѣ жители, наречени *самоеди*, *тунгуси*, *коряци* и др., сж облѣчени отъ глава до пети въ еленска кожа. Облѣклото имъ е тѣй топло и удобно, че съ никое друго не може да се замѣни. Това чудно облѣкло е съшито не съ конци, ами съ сухи жили пакъ отъ еленъ.

На далеченъ пѣтъ сѣвернитѣ жители не трѣгватъ безъ еленъ. Тѣ впрѣгатъ единъ или нѣколко елени въ своята лека шейна и така пѣтуватъ. Еленътъ взема за часъ обикновено 10 километра пѣтъ. Сѣверниятъ еленъ е най-голѣмото богатство на човѣка въ студениѣ мѣста. Той замѣстя коня, кравата, овцата и всички домашни животни, които живѣятъ по нашитѣ мѣста.

